

Arrest

nr. 129 123 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUCHATEAU die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 20 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 september 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 20 september 2013 en ter kennis gebracht op 24 september 2013, waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij steunt haar eerste middel, met name de schending van het redelijkheidsbeginsel, op een stuk dat dateert van 9 december 2013, met name een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, om aan te tonen dat de bestreden beslissing te snel werd genomen zonder grondig onderzoek. Er dient te worden vastgesteld dat dit stuk slechts voor het eerst bij de syntheseseminarie werd gevoegd en dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. In het verzoekschrift, dat dateert van 17 oktober 2013 en zodoende van voor het afsluiten van voornoemde arbeidsovereenkomst, werd nog verwezen naar een toezegging van de werkgever tot het aangaan van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, gedateerd op 7 oktober 2013. Zodoende werden deze stukken niet ter kennis gebracht aan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de op 22 maart 2013 ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, waarbij de verzoekende partij de tijd had stukken neer te leggen tot 22 juni 2013, en kon de gemachtigde van de staatssecretaris met deze stukken dan ook geen rekening houden bij het nemen van de beslissing aangaande deze aanvraag op 20 september 2013.

Het naderhand voorleggen van bepaalde stukken die zouden aantonen dat de verzoekende partij toch aan de wettelijke voorwaarden van het verblijfsrecht zou voldoen, kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten. Waar de verzoekende partij nog stelt dat ook geen enkel onderzoek werd gedaan naar de reden dat het door haar voorgelegde arbeidscontract (van bepaalde duur, voor een periode van zes maanden) niet onmiddellijk van onbepaalde duur was noch wat de verdere perspectieven waren, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing het antwoord is op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag en dat het aan de verzoekende partij is om alle nuttige informatie aan de verwerende partij voor te leggen. Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing haar huwelijk op onredelijke wijze ten einde brengt, dient erop gewezen te worden dat het bestaan of de geldigheid van het huwelijk van de verzoekende partij door de bestreden beslissing geenszins wordt aangetast, de bestreden beslissing heeft immers slechts betrekking op haar verblijfsrecht. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel lijkt ongegrond.

Met betrekking tot het tweede middel dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit slechts voor het eerst in haar syntheseseminarie stoelt op de schending van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 6 van het EVRM. Daargelaten de vraag of zij zich op deze bepalingen en beginselen dienstig kan beroepen, toont de verzoekende partij op generlei wijze aan waarom zij haar tweede middel niet reeds in het verzoekschrift op deze juridische grondslagen kon steunen, zodat het tweede middel laattijdig en zodoende onontvankelijk lijkt.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 20 juni 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 6 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat de aanvraag van een verblijfskaart onder meer werd geweigerd wegens gebrek aan stabiliteit van de bestaansmiddelen; de referentiepersoon zou slechts tewerkgesteld zijn voor een bepaalde duur. VzP voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de bestreden beslissing zonder het minste onderzoek en zonder VzP te hebben gehoord, werd genomen. Een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kan immers ook worden stopgezet. Aan VzP werd nooit gevraagd wat er na de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur zou gebeuren. Was dit gevraagd, dan had zij kunnen uitleggen dat er daarna een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur op gevolgd zou zijn. Volgens VzP werkt haar partner momenteel en is zij zwanger en heeft zij een inburgeringscursus gevolgd. VzP stelt ten slotte dat het – gezien de talrijke ontslagen – onredelijk is de aanvraag van een verblijfskaart te weigeren louter op basis van het feit dat de referentiepersoon tewerkgesteld is voor een bepaalde duur.”

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting haar grieven uit het verzoekschrift herhaalt en verder uiteenzet. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet in punt 2.3. maakt het verzoek tot horen geen bijkomende memorie uit en dient het niet om onvolkomenheden uit het verzoekschrift recht te zetten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dit betoog ter terechtzitting geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

kamervoorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET